

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 156.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001000528/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

trykket skræmmede ham. Han svarede ikke engang paa Brevet. —

Saa var det i Foraaret derefter, 3die Paaskedag, at han og hans Stuekammerat Buntz, som han havde indbudt dertil, drog til Fods fra Erfurt for at gjøre et Besøg i Mansfeld i Martins Hjem.

De var naaet en halv Mils Vej fra Erfurt. De var lystig tilmode i det friske, kolde Foraarsvejr, og skjønt de begge var fyldt nitten Aar, teede de sig som Skoledrenge, sprang Buk over hinanden og løb omkap. — De løb henover en Mark, som skraanede temmelig stærkt nedad, og pludselig snubler Martin, hans Kaarde ryger ud af Skeden, og han styrter ned over den og faar et Snitsaar — ikke dybt, men lige i Pulsaaren i Laaret. Blodet stod i en Straale ud derfra — og han blev næsten øjeblikkelig overfalden af en Mathed, saa han ikke kunde rejse sig. Det sortnede for hans Øjne, og han følte sig greben af en Døds-Rædsel, der snørede Struben sammen paa ham, saa det nogle Øjeblikke var, som han skulde kvæles. »Hjælp, Maria! hjælp, Maria!« skreg han og fik derved atter Vejret. Men Blodet strømmede fremdeles. Han mærkede godt, at det ikke var selve Døden, der gjorde ham saa angst, men det, der kom efter: i næste Øjeblik at skulle vaagne op og staa for Guds Domstol — i næste Øjeblik! — — Men han kunde endnu tvinge Tanken derpaa tilbage, han turde ikke tænke den — —

»Bind! — bind om Benet!« stønnede han. »Mit Halsklæde —« saa besvimede han.

Da han kom til sig selv, var han i en Stue. Buntz havde slæbt ham hen til et Hus ved Vejen. Han laa paa en Bænk og de vadskede Saaret. Da de havde bundet noget derom, kom han i Seng.

»Jeg løber til Erfurt efter en Badskjær!« sagde Buntz til ham og forsvandt ud af Døren.

Martin kunde mærke, at Blodet var stillet, Udmattelsen gjorde, at han hellerikke følte Angst, og da han havde ligget lidt, faldt han i Søvn.

Da han vaagnede igjen, var det mørk Nat, — og pludselig mærkede han, at Bindet var gaaet af, og at han laa i en Pøl af varmt Blod.

Da kom Angsten tilbage, stærkere end om Dagen, for nu kunde han ikke holde Tankerne borte fra Fordømmel-